

ἑαυτὸν εἰς ἄγγελον φωτός, (ἄγγελιαφόρον εἰρήνης καὶ ὑγείας καὶ ἐπιστήμης, ψευδῶς οὕτως καλουμένης) μετὰ πάσης ἀπατηλότητος τῆς πλάνης. Ὁ Ἀπόστολος φαίνεται νὰ ὑπαινίσσεται ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ, ὅπως οὗτος καταγάγῃ μεγάλην ἐπιτυχίαν, ὥστε νὰ ἀπατήσῃ πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρ- νίου, λέγων· «Καὶ διὰ τοῦτο πέμπει αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν **πλά- νης** [ἰσχυρὰς πλάνας] εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει ἵνα κρι- θῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ». «Δύναμις καὶ σημεῖα, καὶ τέρατα ψεύδους, (πλά- νης)» πρέπει νὰ ἀναμένωνται κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ὡς δοκι- μασίαι διὰ τὸν καιρὸν τοῦτον τοῦ «θερισμοῦ» τοῦ αἰῶνος. (Β' Θεσσαλονικεῖς 6' 9-12). Ἄς μὴ λησμονῶμεν ἐπίσης τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν, — «Πολλοὶ ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, Κύ- ριε, Κύριε, οὐ τῷ σῶ ὀνόματι προεφητεύσαμεν (ἐκηρύξαμεν); καὶ τῷ σῶ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλλομεν; καὶ τῷ σῶ ὀνόματι δυνάμεις (ιατρείας) πολλὰς ἐποιήσαμεν; Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, **Οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς**· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργα- ζόμενοι τὴν ἀνομίαν». — Ματθ. 5' 22, 23.

Εἶναι λοιπὸν καιρὸς, ὅπως πάντες — ὧν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας διηνοιχθῇσαν ὅπως ἀναγνώρισωμεν ὅτι ζῶμεν ἤδη εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος, ἔνθα πᾶσαι αὗται αἱ προρρήσεις πρέπει νὰ ἀναμένωνται ὅπως λάβωσι τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν, — εἶναι ἄ- γρυπνοι δι' αὐτάς, καὶ νὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ τὰς ἀνα- γνωρίσωσιν ὡς καὶ τὰς ἀπατηλὰς αὐτῶν πλάνας, καὶ τὰ θαυ- μάσια αὐτῶν ἔργα, ἅτινα ἐπικρατοῦσιν ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, καθ' ὅλον τὸν Χριστιανικὸν κόσμον.

Ἀλλὰ πῶς δυνάμεθα νὰ εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι πάντα ταῦτα εἶναι πλάναι τοῦ Σατανᾶ; — καὶ ὅτι οὐδὲν ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ; Ἀποκρινόμεθα διὰ τῆς θεοπνεύστου γλώσσης, «Ἐὰν οὔτιοι δὲν ὁμιλῶσι κατὰ τὸν λόγον τοῦτον, δὲν ὑπάρχει φῶς ἐν αὐτοῖς». (Ἡσα. η' 20). Αἱ λοξοδομίαι αὐτῶν ἐκ τοῦ λόγου εἶναι διάφοροι, — τινὲς κατὰ τὴν μίαν διεύθυνσιν, ἄλλαι δὲ κατ' ἄλλην. Ἡ πλειονότης δὲ ἐξ αὐτῶν δύναται εὐκόλως νὰ κατανο- ηθῇ ὅτι εἶναι πλάναι καὶ ψευδεῖς ἐὰν ἐπιστήσωμεν τὴν προ- σοχὴν ἡμῶν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι οὐδόλως συμφωνοῦσι πρὸς τὴν θεμελιώδη διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου, δηλαδὴ τὸ **ἀντίλυτρον**. Οὗτοι δὲν ἀξιοῦσιν ὅτι ἀρνοῦνται τὸ ἀντίλυτρον· ἀλλὰ μᾶλλον ἀξιοῦσιν ὅτι πιστεύουσιν, εἰς τὴν ἀναγκαιότητα καὶ τὴν ἀπο- τελεσματικότητα τῆς μεγάλης περὶ ἁμαρτίας προσφορᾶς τῆς ἐν Γολγοθᾷ ἐπιτελεσθείσης, ὡς τὸ ὑπὲρ πάντων ἀντίλυτρον, καὶ ὡς τὴν βάσιν τῆς συγχωρήσεως πασῶν τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ τὴν συμ- φιλίωσιν πρὸς τὸν Πατέρα. Ἐν τούτοις ἡ προσπάθεια πρὸς ἀ- ποπλάνησιν δὲν θὰ περιάγῃ εἰς σύγχισιν πλέον ἐκείνους οἵτινες

ἐνθυμοῦνται, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ λέξις ἀντίλυτρον σημαίνει ἀντί-δοιχον ἀξίαν». Ἡ λυδία αὕτη λίθος τῆς Θείας ἀληθείας θέλει καταδείξει ἀμέσως, ὅτι ἡ ἐξέλιξις εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν ἀλήθειαν, διότι ἡ ἐξέλιξις ἀρνεῖται τὴν πτώσιν, καὶ πᾶσαν ἀνάγκην ἀπολυτρώσεως ἐκ ταύτης. Καταδικάζει ἀμέσως τὴν Χριστιανικὴν ἐπιστήμην, ὡς ἐξ ὁλοκλήρου ἀντιχριστιανικὴν, καθότι αὕτη ἀρνεῖται τὴν ἁμαρτίαν, τὸν θάνατον καὶ πᾶν κακόν, ἀξιούσα ὅτι ταῦτα εἶναι διανοητικαὶ ἀπάται. Καταδικάζει τὴν θεωρίαν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ὑποκινητής, ὁ πρωτοεργὸς τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς πονηρίας, ἀποδεικνύουσα, ὅτι ὁ Θεὸς πάντοτε εἶναι ἐναντίος πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ὅτι κατέστρωσε σχέδιον διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς δουλείας αὐτῆς, διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως, τῆς ὁποίας οἱ καρποὶ θὰ ἐπέλθωσιν ἐντὸς ὀλίγου κατὰ τοὺς «χρόνους τῆς ἀποκαταστάσεως».

Ἄλλὰ τί θὰ εἴπωμεν περὶ ἐκείνων οἵτινες βλασφημοῦσι τὸ "Ἅγιον" Ὄνομα τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν δογμάτων τῶν δαιμονίων, — ὅτι δηλαδὴ αἰωνιότης βασάνων ἀναμένει τὴν μεγάλην πλειονότητα ἐκ τῶν ζώντων ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἔχει ἤδη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτῆς τὴν μεγάλην πλειονότητα τῶν 50,000,000,000, περὶ τῶν ὁποίων αἱ Γραφαί, τοῦναντίον, διακηρύττουσιν ὅτι εὐρίσκονται «ἐν τοῖς μνημείοις» ἀναμένοντες τὴν μακαρίαν ὑπόσχεσιν καὶ εὐλογίαν πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς; Ἐὰν οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι, θὰ ἐκτελέσωσιν ἱατρείας «ἐν τῷ ὀνόματί μου» μήπως θὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Κύριος, ὑποστηρίζει ἤδη τὰς ψευδεῖς αὐτῶν διδασκαλίας; Δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν οὕτως, ἤδη ὁπότε ἡ Χιλιετής αὐγὴ ὑποφώσκει, καὶ μετ' αὐτῆς πᾶσα πρόφασις πρὸς τὰς τοιαύτας χονδροειδεῖς πλάνας σκότους, ἐξαφανίζεται. Δὲν δυνάμεθα νὰ καταλογίσωμεν τοὺς τοιοούτους, ὡς ἀποτελοῦντας μέρος μετ' ἐκείνων περὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἀπόστολος ἔγραφεν· «Ὑμεῖς ἀδελφοί οὐκ ἐστέ ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ἐκείνη καταλάβῃ ὑμᾶς ὡς κλέπτῃς». Ἀδιάφορον εἶναι μετὰ «τῶν θαυμασίων αὐτῶν ἔργων» οὗτοι διακηρύττουσιν ὅτι πιστεύουσιν εἰς τὸν Χριστόν, ὡς τὸν ἐρχόμενον αὐτῶν Βασιλέα, ὅστις ἤγγικεν. Μὲ τοιαύτας διδασκαλίας δαιμονίων εἰς τὰ στόματα αὐτῶν, καὶ τὰς καρδίας, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι αἱ μετὰ πίστεως ἱατροὶ αὐτῶν καὶ τὰ θαμνιάσια αὐτῶν ἔργα, εἶναι τόσον ἔργα τοῦ Σατανᾶ, καθὼς εἶναι καὶ αἱ παρόμοιαι ἱατροὶ αἱ ἐκτελούμεναι ὑπὸ τοῦ πνευματισμοῦ, τῆς Χριστιανικῆς ἐπιστήμης, μορμονισμοῦ κλπ.

Ἴσως ὁμως εἴπῃ τις, Ὑποθέσατε ἐν τούτοις, ὅτι οὗτοι ἐπιδεικνύουσι μέγαν ζῆλον εἰς τὴν ἐξαποστολὴν ἱεραποστόλων πρὸς τοὺς ἀπίστους; Ἀποκρινόμεθα ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν πρέπει νὰ μεταβάλλῃ τὴν γενικὴν ἡμῶν ἰδέαν περὶ τοῦ κ ι ν ἡ μ α τ ο ς ὡς ἐν ὧ, (ἀσμένως ὁμως ἀποδεχόμεθα, ναί, καὶ ἐγκαρδίως

ἐλπίζομεν, ὅτι τινὲς «συλληφθέντες» καὶ «παγιδευθέντες» ὑπὸ τοῦ κινήματος τούτου, εἶναι ἀληθῆ τέκνα τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὁποίους πιστεύομεν θὰ ἀπελευθερώσῃ ἐκ τοῦ διαμερίσματος τούτου τῆς (μυστικῆς Βαβυλῶνος). Ἄς ἐνθυμηθῶμεν τὴν κρίσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, περὶ τῶν ἐνεργῶν ἱεραποστολικῶν προσπαθειῶν τῆς ἡμέρας αὐτοῦ, ὅταν ἔλεγεν εἰς τοὺς Φαρισαίους (τὸν «ἅγιον λαὸν» τοῦ καιροῦ ἐκείνου καὶ ἔθνους), «Περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν, ποιῆσαι ἓνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γένηται ποιῆτε αὐτὸν υἱὸν γεένης, (τοῦ δευτέρου θανάτου) διπλότερον ὑμῶν». (Ματθ. κγ' 15). Ἄλλ' ὅποια ὠφέλεια δύναται νὰ ἐπέλθῃ εἰς τοὺς ἐθνικούς, ὅταν δώσωμεν εἰς αὐτοὺς τὰς ψευδεῖς διδασκαλίας τοῦ Σατανᾶ; Οἱ ὀλίγοι οἵτινες ἔμαθον τὰ τοιαῦτα, θὰ ἔχωσιν ἀκόμη περισσότερα νὰ ἀποβάλλωσιν, ὁπότεν οἱ καιροὶ τῆς ἀποκαταστάσεως θὰ ἔλθωσι, θὰ ἀρχίσωσιν. Ἀληθεύει καὶ σήμερον, ἐκεῖνο ὅπερ ἠλήθευε καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν, ὅτι «εἰσθε δοῦλοι εἰς ἐκείνον τὸν ὅποιον ὑπακούετε». Ὁ Σατανᾶς λοιπὸν πράγματι ἐκτελεῖ μέγα ἔργον εἰς τὰς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἁμβωνας αὐτῶν. Οὐδὲν δὲ τὸ θαυμαστόν, ἐὰν οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ Γραμματεῖς, καὶ οἱ δόκτωρες τῆς θεολογίας σήμερον μισοῦσι τὴν ἀλήθειαν, — μισοῦσι τὸ φῶς καὶ μάχονται κατ' αὐτοῦ κατὰ πάντα δυνατόν τρόπον. «Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς [τῆς Βαβυλῶνος] ὁ λαὸς μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε εἰς τὰς ἁμαρτίας αὐτῆς καὶ ἵνα μὴ ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς λάβητε» — Ἀποκάλυψις ιη' 4.

Ὁ Σατανᾶς εὐρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὴν δεινὴν αὐτοῦ ἀμηχανίαν τὴν ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὑποδειχθεῖσαν. (Ματθ. ιβ' 26). Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ πέλλου τῆς ἀμαθείας, καὶ ἀγνοίας — ἡ ἐπὶ παντὸς ζητήματος αὔξησις τῆς γνώσεως — καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν χρῆσιν τῶν παλαιῶν δεισιδαιμονιῶν, ὡς τὸ πρότερον. Νέαι πλάναι πρέπει νὰ εἰσαχθῶσιν, ἄλλως ὁ λαὸς θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ θὰ ἐκφύγῃ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ. Οὗτος εἶναι λίαν πολυάσχολος, «ὡς ἄγγελος φωτός» — ὡς κῆρυξ τῆς ἐξελίξεως εἰς τινας· ὡς ἱεραπόστολος τῆς αἰωνίου κολάσεως, κακῶν ἀγγελιῶν, πρὸς τοὺς ἐθνικούς· ὡς Ἡλίας διακηρύττων ἑαυτὸν ὡς τὸν Ἀποκαταστάτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· ὡς ἐπιστήμονα (;) πείθοντα τὸν λαὸν νὰ ἀρνηθῇ τὰς δόξνας αὐτῶν καὶ τοὺς πόνους, καὶ ἀνταμείβοντα, καὶ ὑποστηρίζοντα τὰ ψεύδη αὐτοῦ διὰ τῆς θεραπείας τῶν φυσικῶν πόνων, ἐνῷ ἡ διαστρέβλωσις τῆς ἀληθείας, καθιστᾷ αὐτοὺς ἀνικάνους ἔκτοτε, ὅπως διακρίνωσι τὸ ἀληθές ἀπὸ τοῦ ψεύδους. Ὁ Σατανᾶς πιθανὸν νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐπέτυχεν, ἀλλ' ὁ πρὸς τοῦτο λόγος τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅτι ὁ οἶκος αὐτοῦ μετ' ὀλίγον θὰ καταπέσῃ — καὶ ἡ ἀνάγκη αὕτη, ὅπως ὑποκριθῇ τὸν μεταρρυθμιστὴν καὶ τὸν

καλὸν ἱατρὸν, εἶναι ἀπόδειξις, ὅτι ἡ πτώσις εἶναι προσεχής. Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν, δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς ὁπότε τελείως θέλει «δεθῇ», περιορισθῇ ἵνα μὴ «πλανήσῃ πλέον τὰ ἔθνη». — 'Αποκ. κ' 3.

ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ—ΜΙΣΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΟΜΙΑΝ

Ἐὰν θὰ ἡθέλωμεν νὰ κατανοήσωμεν τὴν φιλοσοφίαν τῆς πολιτείας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν νέαν κτίσιν, κατὰ τὸν παρόντα τοῦτον καιρὸν, δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι σκοπὸς Αὐτοῦ εἶναι, ὅπως πάντες ὅσοι θὰ ἡθέλων νὰ τελειοποιηθῶσιν ἐπὶ τοῦ Θεοῦ ἐπιπέδου τῆς ὑπάρξεως, οὐχὶ μόνον πρέπει νὰ κατέχωνται ὑπὸ ἀγαθῶν προθέσεων, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι πρέπει νὰ προτιμῶσι τὸ δίκαιον ἀπὸ τὸ ἄδικον, ἀλλ' ἐπιπροσθέτως, ἵνα διὰ μεγάλης τιμῆς πείρας κατανοήσωσι τελείως, καὶ σαφῶς ἐκτιμήσωσι τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰ ὠφελήματα τοῦ δικαίου, — τῆς δικαιοσύνης — καὶ τὴν σύγχισιν καὶ τὰς ζημίας τῆς ἀδικοπραγίας. Ἐνεκεν τοῦ λόγου τούτου, ἡ νέα κτίσις ὑποβάλλεται εἰς εἰδικὰς δοκιμασίας καὶ πείρας, περισσότερον ἐντόνως ἐκδηλωθείσας κατὰ πάντα τρόπον, ἢ ἐκεῖναι αἵτινες ἐπῆλθον ἐπὶ τῶν ἀγγέλων, ὡς ἐπίσης καὶ ἐντονώτερον ἐκδηλωθείσας, παρ' ὅσον θὰ ἐκδηλωθῶσιν ἐπὶ τοῦ κόσμου τῆς ἀνθρωπότητος, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεώς του, κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα. Καθόσον γνωρίζομεν, οὐδεμία ποτέ ἰδιαιτέρα δοκιμασία ἐπῆλθεν ἐπὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων, εἰ μὴ μετὰ τὴν λοξορομίαν τοῦ Σατανᾶ ἐν ταῖς φιλοδόξοις αὐτοῦ ἀποπειραῖς, ὅπως ἀρπάσῃ τὴν κυριαρχίαν τῆς γῆς· ἀλλ' ἔχομεν πάντα λόγον νὰ ὑποθέτωμεν, ὅτι ἡ πτώσις αὐτοῦ εἰς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα πτώσις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐγένετο ἡ εὐκαιρία πρὸς δοκιμασίαν, οὐχὶ μόνον πρὸς τοὺς ἀγγέλους ἑκείνους, οἵτινες δὲν ἐφύλαξαν τὸ πρῶτον αὐτῶν οἰκητήριον, καὶ ἐγένοντο δαίμονες, ἀλλ' ἦτο ἐπίσης δοκιμασία πρὸς πάντας τοὺς ἁγίους ἀγγέλους. Τοῦτο πρέπει νὰ ἦτο δοκιμασία πίστεως αὐτῶν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Ἰεχωβά, ὅπως παραστῶσι μάρτυρες τῆς πορείας τοῦ κακοῦ, καὶ ἡ καταφανὴς ἔλλειψις δυνάμεως ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ὅπως δεσμεύσῃ καὶ καταστρέψῃ τοῦτο. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν καὶ πάντες, βλέποντες ταῦτα, πρέπει νὰ ἐδοκιμάσθησαν, ἢ νὰ ἐπειράσθησαν, ὑπὸ τῆς σκέψεως ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ ἡδύναντο ἐπίσης νὰ διαπράξωσι τὴν ἁμαρτίαν, ἀτιμωρηταί· τὸ δὲ γεγονὸς ὅτι παρέμειναν πιστοὶ εἰς τὸν Κύριον ἀποδεικνύει ὅτι αἱ καρδίαι αὐτῶν εὐρίσκοντο εἰς ὁρμὴν κατάστασιν ταπεινότητος καὶ ὑπακοῆς πρὸς τὰς ἀρχάς τῆς δικαιοσύνης. Οὗτοι ἤδη βλέπουν τὴν μεγάλην ἔκβασιν τοῦ Θεοῦ σχεδίου διὰ Χριστοῦ, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἴδωσι τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῶν εἰς τὴν σοφίαν, ἀγάπην,

δικαιοσύνην καὶ δύναμιν τοῦ Ἰεχωβά, πλεόν ἢ εὐλογον καὶ δεδικαιωμένην ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκβάσει τοῦ σχεδίου Αὐτοῦ, διὰ Χριστοῦ Ἰησοῦ, καὶ τῆς ἐνδεδοξασμένης ἐκκλησίας.

Ἡ δοκιμασία αὕτη ἐν τούτοις τῶν ἁγίων ἀγγέλων, δὲν ἦτο τοσοῦτον κρίσιμος ὑπὸ τινος ἐπόψεως, ὅσον εἶναι ἡ δοκιμασία, ἣτις ἔρχεται εἰς τὰ νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἐν συνεχείᾳ συναφείᾳ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀτέλειαν, δοκιμασία. τῆς πίστεως, καὶ ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης καὶ ζήλου, — ἀκόμη καὶ μέχρι θανάτου. Ὁμοίως ἡ δοκιμασία τοῦ κόσμου κατὰ τὸν ἐπερχόμενον Χιλιετῆ αἰῶνα, καίτοι θὰ εἶναι κρίσιμος καὶ πλήρης, καὶ θὰ ἀποδείξῃ ἀπολύτως, τίνες εἶναι καὶ τίνες δὲν εἶναι, ἐξ ὁλοκλήρου πιστοὶ καὶ ἐκ καρδίας πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, ἐν τούτοις θὰ εἶναι διάφορος, ἀπὸ τὰς δοκιμασίας τῆς ἐκκλησίας, κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, διότι τὰ πάντα δι' ἐκείνους θὰ εἶναι εὐνοϊκά, πρὸς πλήρη καὶ ἁρμοδίαν ἐκτίμησιν τῆς δικαιοσύνης καὶ ὑπακοῆς. Τούναντίον τὸ νέον κτίσμα, κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν εὕρισκει, καθὼς ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, ὅτι «Πάντες ὅσοι θὰ ζήσωσιν εὐσεβῶς» θὰ ὑποφέρωσιν. Ἡ προθυμία αὕτη ὅπως πάθωσι χάριν τῆς πιστότητος αὐτῶν πρὸς τὸν Κύριον, καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ, καὶ χάριν τῆς πίστεως, εἶναι εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Θεόν, ὡς ἀπόδειξις εἰδικοῦ χαρακτήρος. Ἡ πολιτεία αὐτοῦ πρὸς τὰ νέα κτίσματα, κατὰ τὸν παρόντα τοῦτον αἰῶνα γίνεται ὑπὸ τὴν ἔποσιν τῆς τελειοποιήσεως τῶν χαρακτῆρων τούτων, ἐν ἁγιότητι, — μέχρι τοῦ ὑψηλοτέρου σημείου, μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ ὑποστῶσι μετὰ χαρᾶς ζημίας χάριν τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς ἀληθείας· ναί, εἰς τὸ νὰ ζητῶσι νὰ ὑπυρετῶσι τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ δαπάνῃ τῶν ἐπιγείων ἀναπαύσεων, τιμῶν, ὠφελημάτων, καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς ἀκόμη.

Διότι δὲ ἡ φιλοσοφία αὕτη τοῦ Θεοῦ σχεδίου δὲν καθορᾶται σαφῶς, διὰ τοῦτο πολλοὶ περιῆλθον εἰς σύγχισιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετὰ προνοίας πολιτείαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ μικρὸν ποίμνιον. Οὗτοι δὲν βλέπουσιν, ὅτι, καθὼς αἱ εἰδικαὶ πύρινα καὶ σμιλευτικά ἐπεξεργασίαι εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ τὴν βαφὴν τοῦ καλῆς ποιότητος χαλυβδίνου ἐργαλείου, ταιουτοτρόπως εἰδικαὶ πύρινα δοκιμασίαι καὶ εὐαίσθητοι πείραι εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ τὴν παρασκευὴν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος μετ' ὀλίγον προτίθεται νὰ μεταχειρισθῇ, ὡς εἰδικούς αὐτοῦ ἀντιπροσώπους καὶ ὄργανα διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀνθρωπίνης ἀποκαταστάσεως, κλπ. Τὸ κακὸν οὐδέποτε εἶναι καλόν, καὶ ὁ Θεὸς οὐδέποτε εἶναι ὁ πρωτογενὴς τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ, τῆς ἁμαρτίας, ὑπὸ οἵανδήποτε ἔννοιαν ἢ βαθμόν. Ἐν τούτοις, ἡ δύναμις αὐτοῦ καὶ ἡ σοφία εἶναι τοιαῦτα, ὥστε νὰ δύναται νὰ διευθύνῃ τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ πρὸς τὸ καλόν. Παραδείγμ. χάριν, καθὼς εἶδομεν, ὁ Θεὸς δὲν ἔκαμε τὸν Σατανᾶν νὰ ἁμαρτήσῃ. Ἐδημιούργησεν αὐτὸν τέλειον, εὐθύν,

ἄγνόν, καὶ ἐπεδαψίλευσεν εἰς αὐτόν μίαν ἐκ τῶν καλλίστων αὐτοῦ εὐλογιῶν, τὴν εὐλογίαν τῆς ἐλευθερίας τῆς θελήσεως, — ἣτις ἐξασκηθεῖσα ἐναντίον πρὸς τὴν Θεῖαν διάταξιν, — κατέστησε τὸν ποτὲ ἅγιον ἄγγελον, ἐχθρὸν αὐτοῦ, Σατανᾶν. Ὁ Παντοκράτωρ ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ τὸν Ἀντίπαλον αὐτοῦ στιγμιαίως, ἀλλὰ προεῖδε τὰ μεγαλείτερα μαθήματα τῆς πείρας ἅτινα θὰ ἐπήρχοντο οὐχὶ μόνον πρὸς τοὺς ἀγγέλους, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅσον ἀφορᾷ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, διὰ τῆς μετὰ τοῦ τελευταίου τούτου συγχρωτήσεως, καὶ τῆς πικρότητος τῶν καρπῶν αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἁμαρτίαν μεταξὺ τοῦ γένους· ὁ Θεὸς ἦτο τελείως ἱκανὸς νὰ ἐκριζώσῃ αὐτὴν ἐν παντὶ καιρῷ, καθὼς τελικῶς θὰ πράξῃ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ σοφία αὐτοῦ προεῖδε, πῶς ἡ ὁργὴ τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἠδύνατο νὰ δοξάσῃ αὐτόν. Τὰ τέκνα λοιπὸν τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ φοβῶνται ὡς πρὸς τὸν τελικὸν θρίαμβον τοῦ Κυρίου κατὰ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας, ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν τῆς λέξεως. Οὗτοι δύνανται νὰ ἐμπιστεύωνται ὅτι οὔτε ὁ ἀρχισυνωμότης, οὔτε οὐδεὶς ἐκ τῶν μᾶλλον ἢ ἥττον προθύμων, ἢ ἐκ τῶν μᾶλλον ἢ ἥττον πεπλανημένων αὐτοῦ ὁπαδῶν ἐν τῇ πονηρίᾳ, θὰ καταγάγῃ τελικὴν δεσποτείαν. Τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἔχει ἤδη τόσον προχωρήσῃ, ὥστε νὰ ἀποκαλυφθῇ τὸ τέλος τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς ἀνοχῆς ἐπὶ τινα χρόνον τῆς ἀνθήσεως τῆς ἁμαρτίας, καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ τῆς εὐδοκιμήσεως αὐτῶν, ἐν τῇ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν πιστῶν αὐτοῦ ἐναντιώσει αὐτῶν.

Ἄς μὴ λησμονήσωμεν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐνῷ πᾶσα ἀσθένεια καὶ θάνατος ἐν τῷ κόσμῳ, δυνατόν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀμέσως, νὰ ἀποδοθῇ, καὶ νὰ ἐπιφορτισθῇ εἰς τὸν μέγαν Ἀντίδικον, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθεν εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς μολυσμὸν καὶ καταστροφὴν αὐτοῦ, ἐν τούτοις, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ κόσμου, καθὼς καὶ εἰς τὴν περιπτώσιν τῆς νέας κτίσεως, ὁ Θεὸς ἐπιβλέπει χάριν τῆς καθοδηγίας καὶ τῆς παιδείας τοῦ ἀνθρώπου, τὰ διάφορα στοιχεῖα τῆς κατάρτας, ἣτις ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ γένους, ἔνεκα τῆς ἁμαρτίας. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν κόσμον, ὑπὸ γενικὴν ἔννοιαν τοῦλάχιστον, ὁλόκληρος ἡ ἀγωνιώσα κτίσις, μανθάνει καὶ τι σχετικῶς πρὸς τὴν ἁμαρτωλότητα τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὴν ἀπέχθειαν τῆς ἁμαρτίας· ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐκκλησίαν, τὴν νέαν κτίσιν, ἡ ἀνοχὴ αὐτῆς ὅπως συμμετάσχη εἰς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ συμπεριλαμβάνει, καὶ συνεπάγεται, συμμετοχὴν εἰς τὰ παθήματα ἐκεῖνα, ἅτινα εἶναι κοινά, εἰς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἰδιαιτέρως πληροφορούμεθα, ὅτι ἦτο λυσιτελὲς δι' αὐτόν, ὅπως, ἐπειδὴ θὰ ἐγίνετο ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς τῆς ἀνθρωπότητος, συνεπάθει, πρὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ τοῦτο ἀληθεύει, σχετικῶς πρὸς ἕκαστον μέλος τοῦ σώματος τοῦ Ἀρχιε-

ρῶς ἐκείνου τόσον, ὅσον καὶ διὰ τὴν Κεφαλὴν, τὸν Κύριον. Οὐδὲν βεβαίως μέλος ὁλοκλήρου τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, θὰ ὑπάρξῃ τὸ ὅποῖον νὰ ἦναι ἀσυμπαθές. Πάντες θὰ ἔλθωσιν εἰς συνάφειαν πρὸς τὴν πείραν, καὶ θὰ γνωρίζωσι τελείως πῶς νὰ συμπαθῶσι πρὸς τὸν δυστυχῆ κόσμον, ὁπότεν ὁ καιρὸς θὰ ἔλθῃ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν διὰ μέσου τῶν κρίσεων, διὰ τῆς ὑπακοῆς, ὑπὸ τὰς δοκιμασίας καὶ τὰς πείρας καὶ τὰς διαπαιδαγωγήσεις τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ὁ Κύριος ἡμῶν ὅστις ἦτο τέλειος ἐν τῇ σαρκί, καὶ ὅστις ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ συμπαθήσῃ ἐὰν δὲν κατηνάλωνε τὴν ζωτικότητά του εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν, δοκιμαζῶν ἀντὶ τῆς ζωτικότητός του, αἰσθημὰ τι τῆς ἀδυναμίας ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀνεκούφιζε, καθὼς διακηρύσσεται, ὅτι «Αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε, καὶ τὰς νόσους ἐβάστασεν». (Ματθ. η' 17). Ἐκείνοι οἵτινες ἐκλήθησαν ὅπως γίνωσι μέλη εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, γενικῶς ἔχουσι μικρὰν ζωτικότητα ὅπως παρὰσχωσι, κατὰ θαυματουργικὸν τρόπον· ἀλλὰ συμμετέχοντες εἰς τὴν κοινὴν πείραν τοῦ κόσμου, σχετικῶς πρὸς τοὺς ἰδίους ἑαυτῶν ἀτελεῖς ὁργανισμούς, καὶ οὗτοι ἐπίσης λαμβάνουσιν αἰσθημὰ τι τῶν ἀσθενειῶν τοῦ κόσμου, ὅπερ καθίστα αὐτοὺς ἱκανοὺς νὰ συμπαθῶσι τελείως εἰς τὴν γενικὴν δυσφορίαν.

Ἐκ τούτων θέλει κατανοηθῇ, ὅτι ἡμεῖς οὐδεμίαν συμπάθειαν τρέφομεν πρὸς τὴν σκῆψιν, τὴν ὑπὸ τινων προβαλομένην, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ ἀναμένηται, ὅπως ἐξαιρεθῇ ἐκ τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν δυσκολιῶν τοῦ κόσμου, φυσικῶν, κοινωνικῶν, καὶ οἰκονομικῶν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι τοῦτο ἀκριβῶς συνέβαινε μετὰ τοὺς τυπικοὺς Ἰσραηλίτας. Αἱ ἀμοιβαὶ αὐτῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὸν νόμον αὐτοῦ πιστότητά των, ἦσαν ἀμοιβαὶ συμφῶνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦτο, δηλαδή, δὲν προσεβάλλοντο ὑπὸ παθημάτων, δοκιμασιῶν, κλπ., ἀλλὰ διὰ τὴν νέαν κτίσιν, τὸ ζήτημα ἐξ ὁλοκλήρου εἶναι ἀντίστροφον τούτου, διότι οὗτοι δὲν εἶναι Ἰσραηλίται κατὰ σάρκα, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα, — οὗτοι εἶναι ἐκ τοῦ πνευματικοῦ σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ. Τὰ ἀντίτυπα τῶν εὐλογιῶν τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν νέαν κτίσιν εἶναι πνευματικά. Τὰ πάντα ἐργάζονται διὰ τὸ πνευματικὸν αὐτῶν ἀγαθόν. Αἱ εὐλογίαι τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐξησφαλισμέναι εἰς αὐτούς, ἐνόσω οὗτοι μένουσιν εἰς τὴν πίστιν καὶ ὑπακοὴν πρὸς τὸν Χριστόν, οὕτως ὥστε οὐδὲν κακὸν νὰ δύναται νὰ ἔλθῃ πλησίον τοῦ κατοικητηρίου αὐτῶν, ἔνθα οὗτοι τηροῦνται ἀσφαλεῖς, καὶ μυστικῶς προφυλασσόμενοι ἐκ παντὸς πράγματος τὸ ὅποῖον θὰ ἐξημίου αὐτούς. Ἐν τούτοις ἡ ἐκ μέρους αὐτῶν ἐκτίμησις τῆς πνευματικῆς ταύτης σχέσεως δοκιμάζεται, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἐὰν οὗτοι ἐκτιμῶσιν ἢ οὐχὶ τὰ πνευματικά ὑπὲρ τὰ φυσικά, ἵνα δυνηθῶσι καὶ ἀπολαύσωσι περισσότερον ἀφθόνως τὰ πνευματικά, καὶ τέλος τελιοποιηθῶσιν ὡς νέα

κτίσματα, ὅταν αἱ ἐπίγειοι θυσίαι θὰ ἔχωσι τελείως συμπληρωθῇ.

Ὅποταν συνεπῶς τὰ νέα κτίσματα, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, εὐρίσκωσιν, ὅτι ἔχουσι πολυαριθμούς πυρίνας δοκιμασίας, ἀδιάφορον ὑπὸ ποίαν ἐποψιν δυνατόν νὰ ἔλθωσιν εἰς αὐτούς, οὗτοι πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωσι ταύτας ὡς ἀποδείξεις τῆς ἑαυτῶν πιστότητος, — ὡς ἀποδείξεις ὅτι ὁ Θεὸς θεωρεῖ τούτους ὡς υἱούς, καὶ ὅτι οὗτοι δοκιμάζονται συμφώνως πρὸς τὴν σχέσιν τῆς διαθήκης αὐτῶν ἵνα γίνωσι πρόσφοροι καὶ προπαρασκευασθῶσι διὰ τὴν τελειοποίησιν ἐν πνεύματι, καὶ τὰς ἐπακολουθούσας δόξας. Ἐὰν ἐπομένως ὁ Κύριος ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπέλθωσι ζημίαι ἐπὶ τῶν τοιούτων ἃς μὴ θεωρῶνται αὐταὶ ὑπὸ τὸ ἴδιον φῶς, ὡς θὰ ἐθεωροῦντο ἐὰν ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ κόσμου. Ὁ κόσμος, ὑπὸ τὴν Θεῖαν καταδίκην τοῦ θανάτου, ὑπόκειται εἰς διάφορα δυστυχήματα καὶ μεταβολάς, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ Κύριος οὐδὲν ἔχει νὰ κάμῃ, καθὼς ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξήγησε τοῦτο, ὁπότεν ἀνέφερεν περὶ τῶν δέκα καὶ ὀκτὼ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔπεσεν ὁ πύργος τοῦ Σιλωάμ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα ἀνέμιξεν ὁ Πιλάτος, μετὰ τῶν θυσιῶν, καὶ οἵτινες κατὰ τὴν διακήρυξιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, δὲν ἔπρεπεν, ἔνεκεν τούτου, νὰ θεωρηθῶσι ἁμαρτωλοὶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, καὶ ὑπὸ Θεῖαν καταδίκην. (Λουκ. ιγ' 1-5). Ὁ Θεὸς ἀνέχεται τὴν ὀργὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ Σατανᾶ, ἐντὸς ὠρισμένων ὁρίων, σχετικῶς πρὸς τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος· σχετικῶς ὅμως πρὸς τὴν ἐκλεκτὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ, τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Οὐδὲν ἐπέρχεται εἰς αὐτούς ἐκ τύχης. «Τίμος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ». Οὐδεμία θρῖξ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν δύναται νὰ πέσῃ ἄνευ τῆς γνώσεως αὐτοῦ. (Ψαλμ. ριστ' 15. Ματθ. ι' 30). Καθὼς ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπεν εἰς τὸν Πιλάτον, ὁπότεν ἠρωτήθη, «Οὐκ οἶδας ὅτι ἐξουσίαν ἔχω;» — «Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν κατ' ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένον ἄνωθεν, παρὰ τοῦ Πατρὸς μου». (Ἰωάν. ιθ' 10,11). Τοῦτο δὲ ἐξ ἴσου ἀληθεύει διὰ πᾶν μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀποκυήσεως αὐτοῦ ὡς νέον κτίσμα. Naί, ἔχουμεν πάντα λόγον νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἐν τινι βαθμῷ, ἡ Θεία πρόνοια ἐπεκτείνεται πέραν καὶ αὐτῆς τῆς νέας κτίσεως, πρὸς ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ καὶ τὰ συμφέροντα στενῶς συνδέονται πρὸς τὰ ἰδικά των. Ἐὰν λοιπὸν τὰ νέα κτίσματα, ὑφίστανται πυρίνους δοκιμασίας, δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνωσι ταύτας ὡς παρὰδοξόν τι ὡς ἐὰν νὰ συνέβαιnen εἰς αὐτούς παρὰδοξόν τι, ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζωσιν ὅτι ἀνάλογοι δοκιμασίαι συνέβησαν εἰς πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῆς κεφαλῆς, πρὸς τὰ κάτω, καὶ θὰ συμβῶσιν εἰς πάντας, μέχρις ὅτου τὰ τελευταῖα μέλη τῆς τάξεως τῶν ποδῶν, θὰ ἔχωσι πλέον δοκιμασθῇ, λειανθῇ, γίνῃ εὐπρόσδεκτα, καὶ δοξασθῇ. Ἐὰν λοιπὸν αὐταὶ ἐπέλθωσι κατ' αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἐποψιν ἐναντιώσεων καὶ καταδιώξεων εἰς τὸν οἶκον, ἢ ἐκ τῶν προτέρων φίλων,

ἢ γειτόνων, ἢ ἐξ ἀνθρώπων τῆς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας, ἢ ἐὰν ἔλθωσιν ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς οἰκονομικῆς ἀτυχίας καὶ δυστυχίας, ἢ ἐὰν αὐταὶ ἔλθωσιν ὑπὸ μορφὴν ἀσθενείας, πόνου, καὶ φυσικοῦ δυστυχήματος, κλπ., ἀδιάφορον τέλος πῶς, ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου πρέπει νὰ χαίρῃ, καὶ νὰ ἔχῃ γνῶσιν τῆς ἀγάπης τοῦ Πατρὸς, καὶ τῆς μετὰ προνοίας μερίμνης αὐτοῦ, σχετικῶς πρὸς πᾶν συμφέρον αὐτῶν. Τὸ νὰ ἔχωσι πλήρη ἐμπιστοσύνην, τοῦτο, εἶναι μέρος τῆς δοκιμασίας τῆς πίστεως. Τὸ νὰ ἔχωμεν τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Κυρίου ὅτι εἴμεθα τέκνα καὶ κληρονόμοι, καὶ ὅτι τὸ νὰ λέγηται ἡμῖν, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἐπιβλέπῃ, συγχρόνως δέ, νὰ ἐπιτρέπηται ὅπως ὑφιστάμεθα θλίψεις, τὸ τοιοῦτον εἶναι σοβαρὰ δοκιμασία τῆς πίστεως δι' ἐκείνους, παρὰ τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται νὰ βαδίζωσι διὰ πίστεως, καὶ οὐχὶ δι' ὄψεως, ἐὰν ἐπὶ τέλους θὰ ἤθελον νὰ λογισθῶσι καὶ νὰ γίνωσι δεκτοὶ ὡς νικηταί. Ἄς δεχώμεθα λοιπὸν μετ' ἐμπιστοσύνης, ἀγάπης, καὶ πίστεως, οἵασδήποτε εὐλογίας, ἢ θλίψεως, ἢ πρόνοια τοῦ Κυρίου θὰ ἀπέστελεν εἰς ἡμᾶς, καὶ ἃς ἐπωφελώμεθα ἐξ αὐτῶν, μανθάνοντες τὰ ἐξ αὐτῶν μαθήματα.

Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη τῆς Θείας μερίμνης, εἰς πάντα τὰ συμφέροντα τῆς ζωῆς, τόσον τὰ ἐπίγεια, ὅσον καὶ τὰ οὐράνια, δὲν πρέπει νὰ ὀδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ἀδιαφορίαν, σχετικῶς πρὸς τὰς προσκαίρους ἡμῶν ὑποθέσεις. Τοῦναντίον, πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι εἴμεθα οἰκονόμοι τῶν προνομίων, εὐκαιριῶν, καὶ εὐθύνης, κοινωνικῶν τε καὶ οἰκονομικῶν, καὶ ἀναφορικῶς καὶ πρὸς τὴν θγείαν. Ἐπομένως καθῆκον ἡμῶν εἶναι, νὰ κάμνωμεν πᾶν ὅ,τι θυνάμεθα, ὅπως ἐπανορθώμεν τὸ κοινωνικὸν ρῆγμα, τὸ ὁποῖον θὰ συνέβαινε. Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐγενεῖς καὶ ἀβρόφρονες, νὰ δίδωμεν ἐξηγήσεις, καὶ νὰ κάμνωμεν πᾶν ὅ,τι λογικῶς θυνάμεθα, ὅπως ἀποφεύγωμεν τὰς παρεξηγήσεις τῶν ἐλατηρίων ἡμῶν καὶ προθέσεων. Πρέπει σωφρόνως νὰ ζητῶμεν ὅπως ἀποφεύγωμεν πᾶν ὅ,τι θὰ ἐφαίνετο ὡς δεισιδαιμονία, καὶ ὡς φανατισμός, καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ συνιστῶμεν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, τὸ βιβλίον του, καὶ τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον πρέπει νὰ κάμνωμεν τὸ φῶς ἡμῶν ὅπως λάμπῃ. Εἰς τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα, πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα σοφίαν καὶ οἰκονομίαν, καὶ νὰ εἴμεθα ζέοντες εἰς τὴν ἐργασίαν, οὐχὶ ὀκνηροί, ὡς ἐὰν δὲν εἴχωμεν Θεόν, ὡς ἐὰν τὸ πᾶν νὰ ἐξηγεῖται ἐκ τῶν ἀγώνων ἡμῶν, ἐν τούτοις ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν καὶ εἰς τὴν μετὰ τοῦ οἴκου τῆς πίστεως συζήτησιν τῶν ζητημάτων, πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωμεν, καὶ νὰ ἐκφράζωμεν τὴν ἐμπιστοσύνην ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον, ὅτι ἀφ' οὗ εἴμεθα ἰδιοὶ τοῦ, πάντα ἡμῶν τὰ συμφέροντα, εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν προστατευτικὴν αὐτοῦ μέριμναν. Ἐὰν λοιπὸν παρ' ὅλην τὴν καλλίστην ἡμῶν ἐξάσκησην τῆς σοφίας, σωφροσύνης, κλπ., προκύβῃ ὡς ἀποτέλεσμα ἡ πτωχεία, ἢ οἰκονομικὴ ζημία, τότε πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν τοῦ-

το, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ εἶδεν, ὅτι τοιαῦται δοκιμασίαι θὰ ἦσαν καλλίτεραι δι' ἡμᾶς, ὥς νέα κτίσματα, παρ' ὅσον θὰ ἦτο ἡ μεγαλητέρα εὐτυχία. Πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὴν εὐλογητὴν αὐτοῦ ἐπίβλεψιν ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων ἡμῶν, ἀδιάφορον ὅποια θὰ εἶναι ἡ καθοδηγία αὐτοῦ, καὶ ὅποια θὰ ᾧσιν αἱ πείραι ἡμῶν. Ὅμοίως καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὑγείας· ἐὰν ἀσθενεῖα τις ἐπέλθῃ ἐφ' ἡμᾶς, τότε ἡ ἀρμοδία ἡμῶν οἰκονομία ἐπὶ τῶν θνητῶν ἡμῶν σωμάτων θὰ ἐξήτει, ὅπως μεταχειρισθῶμεν τὴν κατάλληλον ἐνέργειαν, καὶ ἐφαρμόσωμεν τὰ φάρμακα, καὶ τοῦτο ἀναλόγως πρὸς τὴν γνῶσιν ἡμῶν καὶ κρίσιν. Ἐὰν δέ αἱ προσπάθειαι ἡμῶν ἐπιτύχωσιν, ἡ καρδία ἡμῶν πρέπει νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ ἀποδώσῃ τοῦτο εἰς τὸν Κύριον, καὶ οὐχὶ ἀπλῶς μόνον περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἃς ἀποβλέπωμεν πρὸς Αὐτόν, ὅπως λάβωμεν περισσοτέρας εὐλογίας, σχετικῶς πρὸς τὰς δοκιμασίας τὰς ὁποίας ὑφίστάμεθα. Πράγματι δέ, διὰ πᾶσαν δυσφορίαν, ἢ ζημίαν, ἐνῶ τὰ νέα κτίσματα δύνανται νὰ καταβάλλωσι πᾶσαν σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν διὰ τὴν διόρθωσιν τῆς δυσκολίας καὶ ἐμποδίου τούτου, πρέπει ἐπίσης νὰ ἀνυψῶσι τὰς καρδίας αὐτῶν εἰς τὸν Κύριον ἐν πίστει καὶ ἐμπιστοσύνῃ, ἐπιθυμοῦντα νὰ γνωρίσωσιν ὅποιον μάθημα θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξαγάγωσιν ἐκ τῆς πείρας αὐτῶν ταύτης, καὶ ἐὰν τὰ μαθήματα ταῦτα εἶναι παιδεῖαι δι' ἀδικοπραγίαν, ἢ οὐχί, ἢ εἶναι ὑπὸ μορφήν ράβδου καὶ βακτηρίας, ἣτις σκοπὸν ἔχει, νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πρόβατα ἐκ τινος πωρείας, ἣτις ὁδηγεῖ πρὸς κακὴν διεύθυνσιν, μακρὰν τῶν βημάτων τοῦ Ποιμένου. «Ἡ ράβδος καὶ ἡ βακτηρία σου, αὗται μὲ παρηγοροῦσιν». Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου δὲν ἐξαρτᾷ τὴν χαρὰν αὐτοῦ καὶ εἰρήνην, καὶ ἀνάπαυσιν, ἀπλῶς μόνον διότι ἔχει μέτρον τι ὑγείας, οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς εὐτυχίας, ἀλλὰ χαίρει ἐν τῇ εἰρήνῃ τοῦ Θεοῦ ὑφ' ὅλας τὰς περιστάσεις καὶ συνθήκας, καὶ δύναται νὰ χαίρῃ ἐγκαρδίως εἰς τε τὴν ράβδον καὶ τὴν βακτηρίαν τοῦ Ποιμένου. Μετὰ τοῦ Προφήτου τῶν παλαιῶν χρόνων, πολλοὶ ἐκ τῆς νέας κτίσεως δύνανται νὰ λέγωσι, «Προτοῦ νὰ ταλαιπωρηθῶ ἐπλανώμην». Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔμαθον, ὅτι μεγάλα εὐλογίαι συνδέονται πρὸς τὰς θλίψεις.

Εἶναι γεγραμμένον προφητικῶς περὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ περὶ τῆς μερίμνης τοῦ Κυρίου δι' αὐτήν· «Ὁ ἰώμενος πάσας τὰς νόσους σου» (Ψαλμ. ργ' 3). Πᾶσα προσπάθεια ὅπως ἐφαρμόσωμεν τοῦτο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Εὐαγγελίου, σχετικῶς πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτῶν κατάστασιν, θὰ ἦτο μακρὰν τῆς ἀληθείας καὶ ἐλλειπής. Τίς δὲν γνωρίζει, ὅτι ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐκκλησίας, μέχρι τῶν τελευταίων μελῶν τῶν «ποδῶν», ὁ Κύριος δὲν εὐηρεστήθη ὅπως ἰατρεῦσῃ πάσας τὰς φυσικὰς αὐτῶν ἀσθενείας; Τίς δὲν γνωρίζει, ὅτι πάμπολλοι ἐκ τῶν ἁγίων, ἀπέθανον ἐκ τῶν φυ-

πικῶν αὐτῶν ἀσθενειῶν;

Συμφώνως πρὸς τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην, ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν Λυτρωτὴς, καίτοι φυσικῶς τέλειος, προσεβλήθη ὑπὸ τινος ἀσθενείας, οὐχὶ ἀγνώστου εἰς τοὺς ἐπιστήμονας, ὁπότε ὑφίστατο τὸν αἱματηρὸν ἰδρωτὰ ἐν Γεθσημανῇ. Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην καὶ ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ πρὸς τὰ γεγονότα, ἐκεῖνος ὅστις ἦτο τέλειος ἐν σαρκί, ἀπέθανε ταχύτερον τῶν δύο κακούργων, τῶν συσταυρωθέντων μετ' αὐτοῦ, ἕνεκεν ἀσθενείας τινος — συγκοπῆς τῆς καρδίας αὐτοῦ. Τίς δὲν γνωρίζει, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του, «σκόλοπα ἐν τῇ σαρκί», καὶ ὅτι ὁ Κύριος ἠρνεῖτο νὰ τὸν ἀφαιρέσῃ, διαβεβαιώσας αὐτόν, ὅτι ἡ μεθ' ὑπομονῆς ἀνοχὴ αὐτοῦ, θὰ ἐπέφερεν εἰς αὐτὸν μεγαλητέραν ἀντίστοιχον εὐλογίαν χάριτος; Τίς δὲν γνωρίζει, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν εὐγενεστέρων τοῦ Θεοῦ ἀγίων, καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα, ἔπαθον ἐξ ἀσθενειῶν, καὶ ἀντὶ αὐτῶν ἀσθενεῖαι αὐτῶν νὰ θεραπευθῶσι, καὶ ἀντὶ νὰ γίνωσι τέλειοι, ἀπέθανον;

Ἡ ἐφαρμογὴ λοιπὸν τοῦ χωρίου τούτου εἰς τὰς φυσικὰς ἀσθενείας, θὰ ἦτο ἀνακόλουθος πρὸς τὰς Γραφάς, ἀλλ' ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ὡς προφητεία εἰς τὴν πνευματικὴν κατάστασιν τοῦ νέου κτίσματος, εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, λίαν κατάλληλος.

Ἡ νέα κτίσις παλαίει κατὰ τῶν πνευματικῶν ἀσθενειῶν, ἀρρωστειῶν, τὸ δὲ Γραφικὸν τοῦτο χωρίον ἐγγυᾶται εἰς αὐτούς, ὅτι πᾶσα ἀσθένεια θὰ θεραπευθῇ ὑπὸ τοῦ βαλσάμου τοῦ Γαλαάδ, καὶ θὰ περιδεθῇ διὰ τῶν μεγίστων καὶ πολυτίμων ἐπαγγελιῶν τοῦ Λόγου τοῦ Κυρίου, καὶ θὰ ἀντισταθμισθῇ ὑπὸ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν ἄνθρωπος οὔτε δύναται νὰ δώσῃ, οὔτε δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ, οὕτως ὥστε ἡ ἀσθένεια ἐκείνη τῆς καρδίας, ἡ ἀνησυχία, νὰ μὴ εἰσαχθῇ ἐκεῖ τοῦ λοιποῦ πλέον, ἐκεῖ ἔνθα ἡ ἀγάπη καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Ἀγίου πνεύματος ἐδρεύουσιν καὶ κυβερνῶσιν.

ΤΑ ΕΛΛΗΦΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΙΣΤ' 9—20 ΕΙΝΑΙ ΝΟΘΑ.

Τὰ ἐδάφια ταῦτα θεωροῦνται ὑπὸ πάντων τῶν κριτικῶν, ὡς παρεισγραφῆ. Ταῦτα δὲν εὐρίσκονται εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἑλληνικῶν χειρογράφων, καὶ δὲν εἶναι θεβαίως γνήσια. Δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι πάντες οἱ πιστεύοντες εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν δύνανται νὰ πῶσι δηλητηριώδη πράγματα, καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς συνάφειαν πρὸς δηλητηριώδεις ὄφεις, καὶ πρὸς μολυσματικὰς νόσους, κλπ., ἀτιμωρητί. Ἀλλ' οὔτε καὶ πάντες κατέχουσι τὴν δύναμιν τοῦ νὰ θεραπεύωσιν ἀσθενείας καὶ νὰ ἐκβάλωσι δαιμόνια. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ χωρίον παραλείπεται ὑπὸ τῆς ἀνατεθεωρημένης μεταφράσεως, καὶ ὑφ' ὅλων τῶν νεωτέρων με-

ταφράσεων τῆς Γραφῆς. Ἐπομένως τὸ νὰ δεχθῶμεν τοῦτο, καὶ νὰ τὸ ἀναφέρωμεν ὡς Γραφικόν, θὰ ἦτο ὡς ἐὰν προσεθέτομέν τι εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐπίσης, ὡς ἐὰν προσεθέτομέν τι εἰς τὴν γενικὴν σύγχισιν, ἐπὶ σπουδαίου τινὸς ζητήματος.

Ἡ γνῶμη ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου εἶναι δυνατόν νὰ εὐνοηθῇ εἰδικώτερον παρ' Αὐτοῦ, σχετικῶς πρὸς τὴν φυσικὴν ὑγείαν, καὶ ἄλλας ἀναπαύσεις (περισσότερον παρ' ὅσον ὁ κόσμος) εἶναι πλάνη καὶ παγίς, καὶ ἀντίθετος πρὸς πάσας τὰς καταλλήλους προσδοκίας τῆς νέας κτίσεως, καθὼς ἀνωτέρω ὑπεδείξαμεν. Ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ἦσαν τὰ ὑποδείγματα τῆς ἐκκλησίας, οἵτινες ἀντὶ νὰ προσδοκῶσιν, ὅπως ἐλευθερωθῶσιν ἐκ τῶν γενικῶν δυσκολιῶν, αἵτινες προσβάλλουσι τὴν ἀγωνιῶσαν κτίσιν, ἔκαμον ἀφιέρωσιν, ἥτις ἦτο συμμετοχὴ εἰς τὰς θλίψεις ταύτας, ἵνα τοιοῦτοτρόπως ἔλθωσιν εἰς συνάφειαν πρὸς τὸ αἶσθημα τῶν ἀνθρωπίνων ἀσθενειῶν. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπέρριψεν, ὡς πειρασμόν τοῦ Σατανᾶ, τὴν εἰσήγησιν, ὅπως χρησιμοποίησιν τὴν Θεϊαν δύναμιν διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῆς πείνης αὐτοῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νηστείας τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ. (Ματθ. δ' 3,4). Ὅταν ἀπέκαμεν ἀνεπαύθη πλησίον τοῦ φρέατος τῆς Σαμαρείας, ἐνῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, μετέβησαν, ὅπως ἀγοράσωσι τροφάς, ἐνῷ θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ χρησιμοποίησιν τὴν Θεϊαν δύναμιν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. (Ἰωάν. δ' 6). Εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας, ἡ τροφὴ ἦτο τὸ κατάλληλον φάρμακον διὰ τοὺς ὀξεῖς πόνους τῆς πείνης, ἡ δὲ ἀνάπαυσις ἦτο τὸ κατάλληλον φάρμακον διὰ τὴν ἀτονίαν τοῦ ὀργανισμοῦ του, ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν μετεχειρίσθη τὰ φάρμακα ταῦτα. Δὲν λέγεται ἡμῖν ὅτι οὗτος κατείχετο ὑπὸ χρονίου τινὸς ἀσθενείας, ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι θὰ ἦτο ἐλεύθερος νὰ χρησιμοποίησιν πᾶσαν ρῖζαν, ἢ χλόην, ἢ ἄλλα φάρμακα, καθὼς ἐλευθέρως μετεχειρίσθη τὴν τροφὴν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν. Ὁ νευρικὸς πόνος ὁ προξενήσας τὸν αἱματηρὸν ἰδρῶτα, καὶ ἡ τελικὴ αὐτοῦ ἀσθένεια τῆς συγκοπῆς τῆς καρδίας ἐπῆλθε κατὰ τὸ τέλος τῆς διακονίας αὐτοῦ. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ὥρα αὐτοῦ ἦλθεν. Ἐκεῖνος ὅστις ἡρνήθη νὰ ζητήσῃ οὐρανίαν δύναμιν, ὅπως προστατευθῇ δι' ἀγγέλων, (Ματθ. κστ' 53) καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἡρνήθη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν αὐτὴν δύναμιν ὅπως κατευνάσῃ τὴν πείναν αὐτοῦ, καὶ ἀνακουφίσῃ τὸν κάματον αὐτοῦ, εὗρίσκετο ἐν τούτοις εἰς πλήρη ἐλευθερίαν νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς δυνάμεις ταύτας πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἀκολούθων αὐτοῦ, ὅπως παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν διατροφὴν τοῦ πλήθους, καὶ εἰς τὴν καθυσήχασιν τῆς τρικυμίας, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων. — Ματθ. ιδ' 15-21, Μάρκ. δ' 36-41. Ματθ. ιζ' 24-27.

Ὅμοιως εὗρίσκομεν, ὅτι οἱ Ἀπόστολοι δὲν ἐχρησιμοποιοῦν εἰδικὰ προνόμια καὶ εὐλογίας, ἅτινα ἀνῆκον εἰς αὐτοὺς διὰ τὴν

ἀνακούφισιν τῶν προσκαίρων πόνων καὶ ἀναγκῶν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι οὐδεμίαν ἀφήγησιν ἀσθενείας οἰουδήποτε ἐκ τῶν δώδεκα ἔχομεν, ἐκτὸς τοῦ Παύλου, τοῦ ὁποίου τοὺς ἀσθενεῖς ὀφθαλμούς (Πράξ. θ' 8, 18. Γαλ. δ' 15. στ' 11). ὁ Κύριος δὲν εὐηρεστήθη νὰ ἀνακουφίσῃ, καὶ μετὰ ἰσχυρὰν παράκλησιν ἀκόμη, διαβεβαιώσας τὸν Ἀπόστολον, ὅτι τοῦτο, ὅπερ ἐγένετο ἄγγελος Σατάν διὰ νὰ τὸν κολαφίσῃ, δοκιμάζων οὕτω τὴν ὑπομονὴν αὐτοῦ, κλπ., θὰ ἀντεσταθμίζετο πέραν τοῦ δέοντος, διὰ τῆς «ἀρκετῆς χάριτος» τοῦ Κυρίου. (Β' Κορινθ. ιβ' 7-9). Ἡ πίστις καὶ ἐμπιστοσύνη τοῦ Ἀποστόλου εἰς τὸν Κύριον, ὑπῆρξαν πηγὴ παρηγορίας διὰ πάντας τοὺς ἐν τῇ στενῇ ὁδῷ εὐρισκομένους ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου μέχρι σήμερον, καὶ ἐν τούτοις, οὗτος δὲν μετέβη, ὥς πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν Κύριον, ὅπως τῷ ζητήσῃ ἐπίγεια καλὰ πράγματα, χρήματα, οἰκίας, γαίας, τροφήν, ἐνδύματα, κλπ. Ἐχομεν τὸν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου λόγον αὐτοῦ, ὅτι συχνάκις ἐστερεῖτο, καὶ ὅτι εἰς τιαύτας περιστάσεις εἰργάζετο, εἰργάζετο μὲ τὰς ἰδίας ἑαυτοῦ χεῖρας εἰς τὴν συνήθη ἐργασίαν τῆς κατασκευῆς ἰστιῶν καὶ σκηνῶν. Ἄλλοι, ὀλιγώτερον ἅγιοι αὐτοῦ, καὶ εἰς μικροτέραν συνάφειαν εὐρισκόμενοι πρὸς τὸν Κύριον, οὐχὶ μόνον θὰ ἀπηχθάνοντο τιαύτην ταπεινὴν ἐνόχλησιν, ἀλλὰ, ἀπολακτίζοντες τὴν ἐργασίαν, θὰ ἀνεξήτουν νὰ κάμωσιν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὀνομάζομεν, «νὰ ζῶσι διὰ πίστεως» δηλαδὴ ζῶντες ἄνευ ἔργου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος ἀπεδοκίμασεν ἐντονώτατα, ὅταν ἔλεγεν· «Ἐάν τις δὲν θέλῃ νὰ ἐργάζεται, οὐδὲ ἂς τρώγῃ». «Ὁ κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μᾶλλον δὲ κοπιάτω ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσίν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρεῖαν ἔχοντι» (Ἐφ. δ' 28. Β' Θεσσαλ. γ' 10). Πολλοὶ οἵτινες τοιοῦτοτρόπως ἐσφαλμένως σκέπτονται, ὅτι εἶναι δηλαδὴ Θεῖον θέλημα νὰ ζῶσι διὰ πίστεως, ἐνῷ οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ζῶσιν ἐργαζόμενοι καὶ ὑποστηρίζοντες αὐτούς, συχνάκις λαμβάνουσι τὸ θράσος νὰ προσφυχηθῶσι διὰ χρήματα, τροφήν, ἐνδύματα, κλπ., διὰ τὰ ὁποῖα οὗτοι δὲν θέλουσι νὰ ἐργασθῶσι. Δὲν θέλομεν νὰ ὑπαινιχθῶμεν ὅτι πάντες οἱ τοιοῦτοι εἶναι πονηροί· ἀλλὰ πιστεύομεν, ὅτι τινὲς ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου εὐρίσκονται εἰς τὴν κακὴν ταύτην κατάστασιν τῆς διανοίας, ἐνεκεν ψευδοδιδασκαλιῶν τινων, καὶ παρανοήσεων τῆς Θείας πολιτείας, καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς κλήσεως αὐτῶν. Ἀλλ' οὕτε καὶ διαμφισβητοῦμεν τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Κύριος ἐνίστε εἰσακούει, καὶ ἀποκρίνεται εἰς τὰς προσευχὰς τῶν τοιούτων, ἀκόμη καὶ ὅταν αἱ προσευχαὶ αὗται δὲν εὐρίσκωνται εἰς τελειοτάτην ἁρμονίαν πρὸς τὴν Θεῖαν βουλήν. Πιστεύομεν ὅτι ἡ κατάλληλος πορεία διὰ τὰ νέα κτίσματα, — ἡ πορεία ἐκείνη ἥτις εἶναι μᾶλλον ἀρεστὴ εἰς τὸν Κύριον — εἶναι ἐκείνη ἥτις ἀμεσώτερον καὶ εἰδικώτερον ἀκολουθεῖ τὰς ὁδηγίας καὶ τὰς ἐφαρμογὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων. Τῆς ὀντότητος αὐ-

τῶν λογιζομένης, ὡς νέον κτίσμα, ἔπεται ὅτι, οὗτοι ἀνεγνωρίζουσι τὸ γεγονός, ὅτι αἱ ἐπίγειοι εὐλογίαι ἀνήκουσι δεόντως εἰς τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον, ἐν ἁρμονίᾳ εὐρισκόμενον πρὸς τὸν Δημιουργόν αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως, ὑπολογιστικῶς ἀνήκουσιν αὗται εἰς τοὺς παστὺς τοὺς δικαιωθέντας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως· καὶ ὅτι τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα δικαιώματα, ἅτινα ἀφιέρωσαν, προσέφερον, καθιέρωσαν, κεῖνται ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, πρὸς ἀντάλλαγμα τῶν οὐρανίων, πνευματικῶν, ὑψηλοτέρων εὐλογιῶν καὶ προνομίων τῆς νέας κτίσεως, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ προσεκληθήσαν οἱ πιστεύοντες κατὰ τὸν εὐαγγελικὸν τοῦτον αἰῶνα, Ἐὰν δὲ τὰ ἐπίγεια ταῦτα δικαιώματα ἀφιερώθησαν οὕτως εἰς τὸν Κύριον, ἀντηλλάγησαν διὰ τῶν πνευματικῶν προνομίων, ἐλπιδων, κλπ, διὰ τίνος σειρᾶς συλλογισμοῦ, θὰ ἠδύναντο τὰ νέα ταῦτα κτίσματα νὰ ζητήσωσι, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν «αἰτήσωσι» καὶ πάλιν, τὰς ἐπιγείους ταύτας εὐλογίας, τὰς ἥδη ἀφιερωθείσας ἢ κατατεθείσας; Εἶναι ὅλως ἐντελῶς διάφορον τὸ νὰ ζητῶμεν παρὰ τοῦ Κυρίου τοιαύτας ἐπιγείους εὐλογίας, καθὼς ἡ σοφία αὐτοῦ θὰ ἔβλεπε καλλίτερον δι' ἡμᾶς, καὶ εἶναι ἕτερον ζήτημα ἐπίσης τὸ νὰ ζητῶμεν εὐλογίας διὰ τοὺς ἄλλους, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν ἐν σαρκί, ἀλλ' οἵτινες δὲν εἶναι ἐν πνεύματι. Ἐν τούτοις εἰς πάντα ἡμῶν τὰ αἰτήματα, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ σοφία τοῦ Κυρίου πρέπει νὰ ἀναγνωρίζηται ὡς ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς μας, καὶ ἡ τελεία ὑποταγὴ τῆς θελήσεως ἡμῶν εἰς τὴν θέλησιν Αὐτοῦ, ἐν παντὶ ζητήματι, οὐχὶ μόνον δέον νὰ ἀναγνωρίζηται, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκφράζηται εἰς αὐτόν διὰ τῶν τοιούτων ἡμῶν αἰτημάτων. Τὸ νέον κτίσμα καταλλήλως διαπαιδαγωγηθέν διὰ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκτιμῶν τὸ πνεῦμα Αὐτοῦ, πρέπει νὰ υπερτιμᾷ τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ συμφέροντα πέραν τῆς προσκαιροῦ αὐτοῦ εὐτυχίας, καὶ νὰ ἐπιθυμῇ βεβαίως ἐκεῖνας, καὶ μόνον ἐκεῖνας τὰς πείρας ἐν τῇ σαρκί, αἵτινες θὰ ἦσαν ἐπωφελεῖς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νέας φύσεως, καὶ τὴν προπαρασκευὴν αὐτοῦ διὰ τὴν Βασιλείαν. Ἡ Καινὴ Διαθήκη, περιγράφει περισσότερον τὴν πείραν τοῦ Ἀποστόλου, τοῦ ἐκλεγέντος παρὰ τοῦ Κυρίου ὅπως καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Ἰούδα, παρ' ὅσον περιγράφει τὰς πείρας, πάντων τῶν ἄλλων ὁμοῦ, καὶ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀποδοχῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης εἰς Δαμασκόν. Παρατηροῦντες τὰς διαφόρους αὐτοῦ πείρας, βλέπομεν, ὅτι ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ χαρίσματος τῶν θαυμάτων, ὅπερ ἦτο τότε μετὰ τῆς ἐκκλησίας, ἐχρησιμοποιεῖ τοῦτο ἐπ' ἐκείνων οἵτινες προσήρχοντο εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ καθόσον ἡ ἀφήγησις δεικνύει, οὐδὲ ἐφάπαξ μετεχειρίσθη τὴν ἱαματικὴν ἐκείνην δύναμιν διὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ἀνακούφισιν, οὔτε διὰ τὴν ἀνακούφισιν ἐκείνων, οἵτινες προβάλλονται ἐνώπιον ἡμῶν ὡς ἅγιοι, διὰ τοὺς τελείως ἀφιερωμένους. Οὐχὶ διότι οἱ ἅγιοι τοῦ

καιροῦ ἐκείνου ἦσαν ἐλεύθεροι ἐκ τῶν ἀσθενειῶν· τοῦναντίον, γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Τιμόθεος κατείχετο ὑπὸ ἀσθενείας, τὴν ὁποίαν σήμερον ὀνομάζομεν χρόνιον δυσπεψίαν, ὁ δὲ Ἐπαφρόδιτος δὲν παρημποδίσθη ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ ἀσθενήσῃ, μάλιστα, «μέχρι θανάτου», οὐχὶ ἔνεκεν ἁμαρτίας, ἀλλὰ καθὼς ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ, «διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ μέχρι θανάτου ἠγγίσεν», διακινδυνεύσας τὴν ζωὴν αὐτοῦ. (Φιλιπ. 6' 25-30). Δὲν γνωρίζομεν ὅποια εἰδικὰ φάρμακα ἢ τροφάς, ὁ Κύριος εὐηρεστήθη νὰ παράσχῃ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, ἀλλὰ σχετικῶς πρὸς τὴν πρώτην, ὁ Ἀπόστολος οὔτε προσηυχήθη, οὔτε ἀπέστειλε μανδήλιόν τι, ἢ χειρόμακτρον, ἵνα θεραπεύσῃ τὸν πόνον, ἀλλ' ἔγραψε πρὸς τὸν Τιμόθεον, λέγων, «μεταχειρίζου ὀλίγον οἶνον διὰ τὸν στόμαχόν σου καὶ τὰς πολλὰς σου ἀσθενείας». (Α' Τιμ. ε' 23). Ὁ οἶνος συνιστᾶτο οὐχὶ ὡς ποτόν, οὐδὲ ὡς μεθυστικόν τι ὑγρὸν, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς φάρμακον. Τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰδικῶς πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, εἶναι, ὅτι ἡ Θεία δύναμις, καθόσον πληροφοροῦμεθα, οὔτε προσεκλήθη, οὔτε καὶ ἐξησχήθη ἐπὶ τινος ἐκ τῶν δύο τούτων ἀφιερωμένων ἀδελφῶν. Οὗτοι ἐβάσταζον τὰς νόσους καὶ τὰς ἀσθενείας αὐτῶν, καὶ ἐλάμβανον εὐλογίας ἐξ αὐτῶν, χρησιμοποιοῦντες ἐν τῷ μεταξὺ τὰς πλεόν καταλλήλους τροφάς καὶ φάρμακα, τὰ ὁποῖα ἐγνώριζον. Τοῦτο δὲ πιστεύομεν ὅτι εἶναι τὸ πλεόν κατάλληλον ὑπόδειγμα, τῆς πορείας, τὴν ὁποίαν θέον νὰ ἐπιδιώκωσι πάντες οἱ ἀφιερωμένοι, πάντα τὰ νέα κτίσματα· δὲν πρέπει νὰ ζητῶσι διὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν θεραπείαν, ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, κλπ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, ἡ ἀπλῆ αἴτησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐξουσιοδοτεῖ τοὺς τοιοῦτους εἰς τὸ νὰ ζητῶσιν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος θὰ ἔβλεπεν ὅτι εἶναι τὸ κάλλιστον δι' αὐτούς, ὅταν ζητῶσι τὴν καθημερινὴν τροφήν· ἐνῷ δὲ προσέυχονται διὰ τὴν καθημερινὴν τροφήν, πρέπει νὰ καταβάλλωσι καὶ τὰς κόπους τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ νὰ ἀναμένωσιν ὅπως ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου, εἶναι ἐπ' αὐτούς, συμφώνως πρὸς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, σχετικῶς πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ θὰ ἦτο κάλλιστον διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ χαρακτῆρος, διὰ μέσου τῶν δοκιμασιῶν, κλπ., Ἐὰν δὲ οὗτος θὰ ἔβλεπεν ὡς κατάλληλον νὰ παράσχῃ εἰς αὐτοὺς μόνον τὰς πρωτίστας αὐτῶν ἀνάγκας τῆς τροφῆς καὶ τοῦ ἐνδύματος, τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο δι' αὐτούς, δοκιμασία ἀγάπης, ὑπομονῆς καὶ πίστεως εἰς αὐτόν. Ἐὰν δὲ προμηθεύσῃ εἰς αὐτοὺς μεγάλας ἀφθονίας, τοῦτο πάλιν θὰ ἦτο εἰς αὐτοὺς δοκιμασία τῆς αὐτῆς πίστεως, καὶ ἀγάπης, καὶ ἀφοσιώσεως, πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, — ὡς ἀπόδειξιν, ὅπόσον μέρος ἐκ τῶν καλῶν τούτων δώρων, θὰ ἦσαν πρόθυμοι νὰ θυσιάσωσι πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἔργου αὐτοῦ, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Ὅμοίως, ἐὰν ἡ Θεία σοφία ἴδῃ καλὸν νὰ παράσχῃ ἰσχυρὰν ὑγείαν καὶ ζωτικότητα, τότε θὰ ἔλθῃ ἡ δοκιμασία τῆς πίστεως, ἐὰν ἡ ἀγάπη

καὶ ἡ ἀφοσίωσις θὰ θυσιασθῶσιν ἢ οὐχί, ἢ ἐὰν αὕτη θὰ ἀπορροφηθῇ εἰς ἐγωϊστικούς σκοπούς ἢ οὐχί. Ἡ ἐὰν ἐξ ἄλλου, ὁ Κύριος ἐν τῇ προνοίᾳ αὐτοῦ παρὰσχῃ περιορισμένην τινὰ ζωτικότητα, καὶ σθένος, ἡ δοκιμασία τῆς πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως, θὰ προσέλθῃ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου σημείου, ὅπως ἀποδειχθῇ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὑπακοή, ἡ ὑποταγή καὶ ἡ ὑπομονή, καὶ ὁ ζήλος μεθ' οὗ αἱ μικραὶ εὐκαιρίαι θὰ ἀναζητηθῶσι, καὶ ἐπιμόνως θὰ χρησιμοποιοθῶσιν.

Η ΚΑΤ' ΟΝΟΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΑΝΤΙΔΙΚΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ.

Ἐπειδὴ ἡ πρώτη αὐτῶν γνῶσις περὶ τοῦ Κυρίου ἦλθεν εἰς αὐτοὺς, ἐνῶ ἀκόμη εὐρίσκοντο εἰς τὴν κατ' ὄνομα ἐκκλησίαν, ἡ διὰ τινος τῶν ἀντιπροσώπων ἡ ὁργάνων αὐτῆς, διὰ τοῦτο πολλοὶ τείνουσι νὰ θεωρῶσι τὰ φαιριστικὰ ταῦτα συστήματα, ὡς πνευματικὰς αὐτῶν μητέρας, καὶ νὰ αἰσθάνωνται ἀνάλογόν τινα ἀγάπην καὶ ὑποχρέωσιν πρὸς αὐτά. Οἱ τοιοῦτοι εὐρίσκουσι δύσκολον τὸ νὰ ἀναγνωρίσωσιν ὅτι ταῦτα εἶναι ἐπίγεια συστήματα — Βαβυλῶν — πραγματικοὶ ἐχθροὶ τῆς νέας κτίσεως. Ἡ δυσκολία δὲ αὐτῶν προέρχεται, διότι ἀντιλαμβάνονται τὸ ζήτημα τοῦτο λίαν στενῶς καὶ περιορισμένως. Ἐχουσιν ἀνάγκην νὰ ἀνυψώσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ὑψηλότερον, καὶ νὰ ἀναγνωρίσωσιν, ὅτι ἐκ Θείας ἀπόψεως ὑπάρχει εὐρεῖα διαφορὰ μεταξὺ τῆς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀληθοῦς τοιαύτης, μεταξὺ τῶν ζιζανίων καὶ τοῦ σίτου. Τὰ ζιζάνια δὲν δύνανται νὰ ἀποκυήσωσι σίτον, οὔτε δύναται ὁ κατ' ὄνομα Χριστιανικὸς κόσμος νὰ παραγάγῃ ἀληθεῖς Χριστιανούς. Αἱ τάσεις αὐτοῦ εὐρίσκονται πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν. Αἱ Γραφαὶ διακυρύνουσιν, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκείνη ἣτις ἐργάζεται εἰς ἡμᾶς, «τὸ ἐνεργεῖν καὶ τὸ θέλειν κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ». Εἶναι ἡ δύναμις τῆς νέας ζωῆς, ἣτις ἀκολούθως ἀναπτύσσεται ὑπὸ τὴν μετὰ προνοίας μέριμναν τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι ἡ ἀποκύψις τοῦ πνεύματος τῆς κοσμικότητος, ἣτις θὰ παραγάγῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο. Ἡ κατ' ὄνομα ἐκκλησία, καθὼς αὕτη διακρίνεται ὑπὸ τῆς ἀληθοῦς τοιαύτης, εἶναι ἡ τάξις ἐκείνη τῶν ἀνθρώπων, ἣτις εἶδε, καὶ ἤκουσε χαρακτῆράς τινος τῆς Θείας Ἀληθείας, ἣτις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐφωτίσθη ἀναφορικῶς πρὸς τὸ τί ἐστὶ δίκαιον καὶ ἄδικον, καὶ ἐπομένως ἤχθη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πρὸς τι μέτρον πεποιθήσεως ὡς πρὸς τὸ τί ἀποτελεῖ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ ἄδικον, ἀλλ' ἣτις κατόπιν τῆς πληροφορίας ταύτης εἶναι ἄφροντις, καὶ ἀμελής ὡς πρὸς τὸ Θεῖον θέλημα, καὶ εἶναι διατεθειμένη ὅπως χρησιμοποίησιν τὰ Θεῖα ἐλάη, καθὼς αὕτη θὰ εὐηρεστεῖτο, πρὸ πάντων καθόσον ταῦτα θὰ ἐξυπηρετῶν τὰ προσωπικὰ ἢ κοινωνικὰ αἰτῶν

ὠφελήματα κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, καὶ οὐδὲν περισσότερον τούτου. Τὸναντίον δέ, ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία, καθὼς ἔχομεν ἤδη παρατηρήσῃ, συνίσταται ἐξ ἐκείνων οἵτινες οὐχὶ μόνον ἤκουσαν τὴν Ἀλήθειαν ἀλλὰ καὶ ἀφιέρωσαν τὸ πᾶν αὐτῶν εἰς αὐτόν, ὅστις ἠγάπησε καὶ ἐξηγόρασεν αὐτούς, — ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἠκολούθησαν, ὅπως γνωρίσωσι τὸν Κύριον, καὶ ὑπακούσωσιν εἰς αὐτόν, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἑαυτῶν ἱκανότητα, καὶ οἵτινες, ἀκολουθοῦντες αὐτόν οὕτως, δὲν θεωρῶσι. τὴν ζωὴν αὐτῶν πολῦτιμον δι' ἑαυτούς. Ἡ κατ' ὄνομα ἐκκλησία δὲν εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἀπλῶς τάξις τις ἀνθρώπων, οἵτινες προτιμῶσι τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτός, καὶ οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσιν ὀλίγον μέρος ἐκ τοῦ φωτός τοῦ λάμποντος ἐκ τῶν ἀληθῶν Χριστιανῶν, ἀναμεμιγμένον μετὰ τῶν φώτων τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου, καὶ τῶν διαφόρων ἐπιστημῶν. Τὰ μέλη τῆς ἀληθοῦς ἐκκλησίας, καὶ πᾶν μέλος αὐτῆς, εἶναι καιόμενον καὶ λάμπον φῶς, ὅπουδήποτε ἂν ᾧ ταῦτα.

Ὅσον εὐρύτερα εἶναι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων τάξεων, τόσον τὸ καλλίτερον γενικῶς εἶναι διὰ τὴν ἀληθεῖ ἐκκλησίαν· διότι πράγματι, αἱ λυχνίαι τῶν πιστῶν φωτοφόρων συνήθως ἔλαμπαν τηλαυγέστερον, ὅσον ἡ κατ' ὄνομα ἐκκλησία, τὸ κατ' ὄνομα σύστημα ἦτο δευθυσιμένον εἰς βαθὺ σκοτός καὶ δεισιδαιμονίαν, καὶ καθόσον ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία κατεδιώχθη ὑπὸ τοῦ κατ' ὄνομα συστήματος, — ἐκ τοῦ ὁποίου παγματικῶς, πᾶσαι αἱ καταδιώξεις προέρχονται.

Ὅταν ἅπαξ ἀναγνωρίσωμεν τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Θεὸς εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ πηδαλίου, καθοδηγῶν τὰς ὑποθέσεις τῆς νέας κτίσεως ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις αὐτῆς, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν κλῆσιν αὐτῶν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ εἰς τὰς δυσκολίας, δοκιμασίας καὶ καταδιώξεις, αἵτινες εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ τὴν στίλβωσιν καὶ τὴν προπαρασκευὴν αὐτῶν διὰ τὴν Βασιλείαν, τότε τὸ τοιοῦτον ἐλαττώγει τὴν ἐκτίμησιν ἡμῶν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ διαδραματιζόμενον ἐν τῷ Θεῷ σχεδίῳ, ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων συστημάτων, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος οὐδέποτε διωργάνωσεν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἔδωκε τὴν ἄδειαν ὅπως ὀργανωθῶσιν, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα, συμφώνως πρὸς τὴν εἰσήγησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἡμεῖς γνωρίζομεν, ὅτι εἶναι σαρκικά, γῆϊνα, ἐναντίως διακείμενα πρὸς τὸ πνεῦμα. Διὰ τούτου ὁμοῦ δὲν ἀξιοῦμεν, ὅτι ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία, δὲν ὑπῆρξεν ἐν τινι μέτρῳ εἰς στενὴν ἐπικοινωνίαν πρὸς τὰ κατ' ὄνομα συστήματα, ἀλλ' ἀξιοῦμεν, ὅτι καίτοι ὑπῆρξαν εἰς αὐτά, ἦσαν ὁμοῦ κεχωρισμένοι ἐξ αὐτῶν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι οὗτοι κατεείχοντο πάντοτε ὑπὸ ἀντιθέτου, καὶ διαφόρου πνεύματος. Ἡ ἀποκύψις τῶν πνευματικῶν τούτων τέκνων τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ Λόγου τῆς χάριτος Αὐτοῦ, καὶ ἡ περιθάλψις, καὶ ἡ διατροφή, καὶ ἡ ἀνάπτυξις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων τούτων φαρμαστικῶν συστημάτων τῶν ξιζανίων, κα-

λῶς ἐξεικονίζεται ὑπὸ τινων ἐντόμων, τὸ νεογνὸν τῶν ὁποίων ἐναποτίθεται εἰς τὴν ράχιν τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, καὶ ἐκεῖ θερμαίνεται, διατρέφεται, καὶ ἀναπτύσσεται, μέχρι τοῦ χρόνου τῆς τελείας αὐτοῦ γεννήσεως καὶ ἀπελευθερώσεως, ὅπερ σημαίνει συνήθως, τὸν θάνατον τοῦ ἐντόμου, ὅπερ ἐβάσταξεν αὐτὸ προσκαίρως. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἤδη, τὰ νέα κτίσματα ἀποκυηθέντα ὑπὸ τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον συνεχόνται στενῶς πρὸς τὰ συστήματα τῆς Βαβυλῶνος, καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἤχθησαν εἰς φῶς ἐναντίον πρὸς τὸ θέλημα τῆς Βαβυλῶνος, ἀλλ' ὑπὸ τὴν Θεῖαν ἐπίβλεψιν καὶ διάταξιν, ἀφίχθημεν πλέον σήμερον εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀπελευθερώσεως, καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἀπεκύησε τὴν νέαν κτίσιν, καλεῖ αὐτήν, λέγων· «Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς ὁ λαὸς μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε μὲ τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς, καὶ ἵνα μὴ ἔκ τῶν πληγῶν αὐτῆς λάβητε». — ιη' 4.

Συνεχῆς ὁμως πειρασμὸς ἔρχεται εἰς τὴν νέαν κτίσιν, ὑπὸ τῶν κατ' ὄνομα ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων, — οὐχὶ μόνον διὰ τῶν ψευδῶν διδασκαλιῶν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ διὰ τῆς τυπικιστικῆς εὐσεβείας καὶ ὑποκρισίας, καθότι οὗτοι πλησιάζουσι τὸν Κύριον διὰ τῶν χειλέων, ἐνῷ ἡ καρδία αὐτῶν μακρὰν ἀπέχει ἀπ' Αὐτοῦ, — ἐνῷ αἱ σκέψεις, τὰ αἰσθήματα, οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις, εἶναι ὅλως διόλου ἐκτὸς πάσης ἁρμονίας πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, καὶ τῆς ἀφιερώσεως, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐμπερικλείει. Οἱ ἐκ τοῦ κόσμου πειρασμοὶ τῆς νέας κτίσεως, θὰ ἦσαν συγκριτικῶς ἀνίσχυροι, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ γεγονός, ὅτι ἡ κατ' ὄνομα ἐκκλησία συνδυάζει τὸ κοσμικὸν πνεῦμα, σκοποὺς καὶ φιλοδοξίας πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ταπεινῶς ὑπηρετεῖ αὐτόν. Ἡ ἀνάπανσις, ἡ τιμὴ τῶν ἐνθρώπων, τὰ κέρδη, ἡ ἀποχὴ ἀπο τῆς θυσίας, καὶ ἡ βεβαιότης ὅτι θὰ ἀποκτήσωσι τὰ κάλλιστα, ἅτινα ὁ κόσμος δύναται νὰ παράσχη, εἶναι τὰ δολώματα, καὶ τὰ δελεάσματα, αἱ παγίδες, καὶ αἱ ἔνεδραι, τὰς ὁποίας ἡ Βαβυλὼν προβάλλει εἰς τὴν νέαν κτίσιν καὶ τοῦτο συνεχῶς.

Οὐδεμία, ἄλλη ἐν τῶν παγίδων τοῦ Σατανᾶ εἶναι τόσον δελεαστικὴ, τόσον ἀπατηλὴ, τόσον ἰσχυρά, ὅσον ἡ παγὶς αὕτη.

Η ΠΑΝΟΠΛΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

— Ἐφεσίους στ'. 11-13 —

«Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου»... ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ.

Ἐνταῦθα καὶ πάλιν ὁ Ἀπόστολος, προειδοποιεῖ ἡμᾶς, ὅτι ἡ ἡμέρα ἡμῶν, κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος, θὰ εἶναι εἰδικῶς, «πονηρὰ ἡμέρα», κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ δυνάμεις τοῦ Σατανᾶ, εἰδικῶς θέλουσιν ἐξασκεῖσθαι, — «ὅπως πλανήσωσιν εἰ δυνατόν καὶ τοὺς

ἐκλεκτούς». Ὁμιλεῖ δὲ ἡμῖν περὶ τινος πανοπλίας ἀπροσβλήτου ὑφ' ὅλων τῶν πλανῶν τοῦ Σατανᾶ. Ἡ πανοπλία αὕτη δὲν εἶναι πανοπλία διὰ τὴν σάρκα, ἀλλὰ διὰ τὴν διάνοιαν, διὰ τὸ νέον κτίσμα. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ κατασκευαστὴς αὐτῆς, διὰ μέσου ἀνθρώπινου ὁργάνου. Εἶναι ἡ προμήθεια Αὐτοῦ, ὁ Λόγος Αὐτοῦ, τὸ ἄγγελμα Αὐτοῦ, ἡ Ἀλήθεια Αὐτοῦ. Οὐδεμία ἄλλη πανοπλία θὰ ἐχρησίμευε κατὰ τὴν «πονηρὰν ταύτην ἡμέραν», ἔνεκεν δὲ τῆς ἐσχάτης ταύτης ἀνάγκης, **ὁλόκληρος** ἡ πανοπλία θὰ ἀναγκαιήσῃ, —καίτοι ἄλλοι, εἰς παρωχημένους χρόνους, εἶχον τεμάχια μόνον ταύτης.

Ἡ Ζώνη τῆς Ὁδοῦ παριστᾷ ἀφιέρωσιν πρὸς ὑπηρεσίαν· ὁ δὲ Ἀπόστολος ἐντέλλεται ἡμῖν, ὅπως προσέχωμεν, καὶ μὴ ἀφιερῶμεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πλάνης, ἀλλ' εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀληθείας. Ἐκαστος ἅς ἐξετάζῃ τὴν ζώνην αὐτοῦ, καὶ νὰ προσέχῃ νὰ ἔχῃ τὴν κατάλληλον ζώνην, καὶ νὰ περιζώννηται δι' αὐτῆς, καὶ νὰ γείνη δοῦλος τῆς Ἀληθείας, ἡ τοῦλάχιστον νὰ ἔχῃ τὸ πνεῦμα τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ Θῶραξ τῆς δικαιοσύνης, (ἡ δικαιοσεως) ἔρχεται δεύτερος κατὰ τάξιν, διότι ὁ Κύριος δὲν δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ οὐδένα ὡς στρατιώτην τοῦ σταυροῦ, ὅστις δὲν διακρίνει, καὶ δὲν ἀναγνωρίζει τὸν ἑαυτοῦ κανόνα τῆς δικαιοσύνης, τοῦ δικαίου, ἡ ὅστις ἀπορρίπτει τὰς φιλαγάθους αὐτοῦ διατάξεις τῆς δικαιοσεως (διὰ πίστεως) διὰ τοῦ πολυτίμου αἵματος τοῦ υἱοῦ Αὐτοῦ.

Τὰ Σανδάλια τῆς Εἰρήνης, δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῶσιν· ὁ στρατιώτης τοῦ σταυροῦ, ὅστις ἐκκινεῖ διὰ τὴν ἐκστρατείαν, ἄνευ τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ, ὅπως τὸν ὑποβοηθῇ εἰς τὰ τρικυμιώδη μέρη, ὀλίγα μόνον θὰ ἐπιτελέσῃ καὶ μετὰ μεγαλητέρας δυσκολίας, παρ' ὅσα θὰ ἐπιτελέσῃ ἐκεῖνος ὅστις ζητεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν εἰρήνην μετὰ πάντων ἀνθρώπων, — τὸ νὰ ζῇ εἰρηνικῶς μετὰ πάντων, καθ' ὅσον τοῦτο θὰ εἶναι δυνατόν, χωρὶς νὰ συμβιβάζῃ τὴν ἀλήθειαν. Ὅσοι ἐξέρχονται ἀνυπόδητοι, μεταβαίνουσιν ἵνα κυνηγήσωσι θλίψεις, καὶ νὰ εἶναι βέβαιοι, ὅτι θὰ εὗρωσιν ὀλίγην ἐξ αὐτῆς.

Ὁ Θυρεὸς τῆς πίστεως, εἶναι ἀπαραίτητος, πρὸς προστασίαν ἐκ τῶν πυρίνων βελῶν τοῦ Σατανᾶ, — τοῦ σκεπτικισμοῦ, ἀνωτέρας κριτικῆς, ἐξελίξεως, καὶ δαιμονολογίας, — "Ἄνευ πίστεως, ἀδύνατον εὐαρεστῆσαι τῷ Θεῷ». «Αὕτη εἶναι ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ὑμῶν». — Ἑβρ. ια' 6. Α' Ἰωάν. ε' 4.

Ἡ Περικεφαλαία τοῦ Σωτηρίου, παριστᾷ τὴν διανοητικὴν ἢ φιλοσοφικὴν ἐκτίμησιν ἢ κατανόησιν τοῦ Θεοῦ σχεδίου. Προφανῶς αὕτη ἦτο ὀλιγώτερον ἀναγκαία εἰς τὸ παρελθόν, ἢ τώρα· ἤδη ὁμῶς ἐν «τῷ θερισμῷ», ὁπότεν ὁ Σατανᾶς λυσσαλέως ἐπιπίπτει κατὰ τῆς Ἀληθείας, καὶ μεταβάλλει πᾶν τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ ἐκπαιδευτικὸν εἰς ὅπλα καταστροφῆς, — τώρα ἡ Περικεφαλαία εἶναι

ἀπαραίτητος. Καὶ τώρα, καὶ μόνον τώρα, αὕτη προμηθεύεται εἰς τοιοῦτον σχῆμα καὶ μέγεθος, ὥστε ὁ ταπεινότερος στρατιώτης τοῦ σταυροῦ, νὰ δύναται νὰ τὴν περιβληθῇ. Ὁ Κύριος συνεκράτησε τὸν Προσβολέα ἐντὸς τῶν ὁρίων ἐκείνων, ἔνθα ὁ θυρεὸς τῆς πίστεως νὰ ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον προστατευτικόν· ἀλλ ἤδη ὁμως ὁλόκληρος ἡ πανοπλία παρέχεται, καὶ οὐχὶ πολὺ ἐνωρίς διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ (*)

Ἡ Μάχαιρα τοῦ Πνεύματος — ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, — εἶναι ἡ μόνη ἐπιθετικὴ πανοπλία τοῦ μικροῦ στρατεύματος τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἀρχηγὸς κατίσχυσε κατὰ τοῦ Σατανᾶ, ἐν τῷ καλῷ αὐτοῦ ἁγῶνι», λέγων· «Εἶναι γεγραμμένον», καὶ αὕτη πρέπει νὰ εἶναι ἡ κραυγὴ, τὸ σύνθημα τῆς μάχης διὰ τοὺς ἀκολούθους αὐτοῦ. *Ἄλλοι ἐκτὸς τῶν ἀληθῶν στρατιωτῶν ἐπολέμησαν ὑπὲρ τοῦ Κυρίου μὲ σαρκικὰ ὅπλα, καὶ μὲ ἀνθρωπίνους φιλοσοφίας, καὶ μὲ κοσμικὴν σοφίαν, καὶ μὲ ὀργανώσεις, καὶ διατάγματα συνόδων καὶ συμβουλίων καὶ πρεσβυτερίων, ἀλλ' ἡμεῖς πρέπει νὰ στηριζώμεθα κατὰ τὴν μάχην τῆς «πονηρεᾶς ταύτης ἡμέρας», ἐπὶ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, — «Εἶναι γεγραμμένον»! Δὲν πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα βέλη, ὡς ὁ Σατανᾶς, — θυμόν, κακίαν, μῖσος, μάχας. «Ἡ μάχαιρα τοῦ πνεύματος» δύναται νὰ ἀποκτηθῇ μόνον διὰ προσεκτικῆς μελέτης καὶ καθοδηγίας τοῦ πνεύματος μετὰ τὴν ἀφιέρωσιν, — μετὰ τὴν κατὰταξιν εἰς τὸν στρατὸν τοῦτον.

(*) Τὰ ὑπὸ τῆς Σκοπιᾶς τοῦ Πύργου δημοσιευθέντα ἔργα, πιστεύομεν ὅτι χρησιμοποιοῦνται παρὰ τοῦ Κυρίου διὰ τὸν τέλειον ἐξοπλισμὸν τῶν πιστῶν αὐτοῦ, — τόσον διανοητικῶς, ὅσον καὶ κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον.